

de Punkter i Lovforslaget, som tiltrænge nærmere Overvejelse og Ændring, et Punkt, som maa ønskes bragt bedre i Overensstemmelse med Ret og Billighed.

De enkelte Indvendinger, jeg saaledes har fremsat mod Lovforslaget, vedrøre jo imidlertid ikke Lovforslagets Princip og ikke Lovforslaget i dets Helhed, og om de Enkeltheder, der saaledes maatte skønnes at være Anledning til at ændre, vil der jo blive al Anledning til at forhandle i det Udvalg, hvortil Forslaget formentlig vil blive henvist. Jeg haaber, at det gennem den paagældende Udvalgsbehandling vil lykkes at føre den foreliggende betydningsfulde Sag til en positiv Løsning, og paa mine Partifællers og egne Vegne tilsiger jeg vor beredvillige Medvirkning til, at dette Haab kan blive indfriet.

Lewinsky: Det foreliggende Lovforslag drejer sig jo om en Sag, som i Løbet af de sidste 20 Aar fire Gange har beskæftiget Lovgivningsmagten. Naar man ser hen til det Resultat, som er naaet ved de Love, der hidtil ere vedtagne angaaende dette Forhold, kan det ikke nægtes, at det kun er i meget ringe Grad, at de hidtil bestaaende Love kunne siges at have været tilfredsstillende for de Masser af Børn, som dette Lovforslag omhandler. Det drejer sig jo her om et stort socialt Spørgmaal. Det er en Masse af de Børn, der fødes her i Landet, hvis Ve og Vel det her gælder. Den store Masse af disse Børn lever under de nuværende Forhold under saa ugunstige Tilstande, at Dødeligheden blandt dem er 2 à 3 Gange saa stor, som den er blandt dem, der fødes indenfor Ægteskab, og en stor Del af disse Børn havner dels indenfor vore Fængsler og dels i Prostitutionen. Der er altsaa her for Samfundet megen Anledning til at søge at skabe bedre Forhold for disse Børn. Naar de Lovgivningsregler, vi hidtil have haft, efter mit Skøn have ført til et saa daarligt Resultat, saa antager jeg, at en af Grundene dertil er den, at man har søgt at skyde Ansvaret saa meget som muligt fra Samfundet over paa de enkelte Individier, og det er mig en Glæde, at det Lovforslag, der nu foreligger, i visse Retninger søger at lægge et større Ansvar eller i alt Fald en større Forpligtelse over paa Samfundet overfor disse Børn. De hidtil bestaaende Regler og de Love, vi have haft, have jo nærmest siden Loven af 1888 været Tilbageskridt. Medens før Loven af 1888 Kommunerne dog i alt Fald havde Understøttelsespligt til Børnene, selv

om Barnefaderen var rejst fra Landet, saa er ved senere Lovgivningsbestemmelser denne Bidragspligt for Kommunerne bleven ophævet, naar Faderen forlader Landet. Jeg anser det for en af de uheldigste Bestemmelser, der findes i Lovgivningen om uægte Børn, idet Moderen derved ganske uforskyldt faar væltet hele Forsørgelsesbyrden over paa sig. Det foreliggende Lovforslags Bestemmelser om, at det offentlige vedvarende har Bidragspligt til Barnet, selv om Faderen skulde være bortrejst eller død, anser jeg derfor for et betydeligt Fremskridt. Jeg frygter imidlertid for, at der selv efter dette Lovforslags Vedtagelse, om det bliver vedtaget, som det her foreligger, stadigvæk vil være omtrent de samme Forhold til Stede; jeg frygter for, at dette Lovforslag ikke gaar dybt nok, at det ikke yder nok til disse Børn, og at vi stadig væk ville faa at se, at Dødeligheden blandt disse udenfor Ægteskabet fødte Børn vil være betydelig større end Dødeligheden blandt de indenfor Ægteskabet fødte, at Livet for de udenfor Ægteskabet fødte Børn, selv efter dette Forslags Vedtagelse, i det hele taget vil forme sig uheldigt. Jeg mener nemlig, at heller ikke i dette Lovforslag tager Samfundet saa meget Ansvar, som det i Virkeligheden burde gøre overfor disse Børn, som jo dog aldeles uforskyldt ere komne ind i den Stilling, i hvilken de ere. Naar Lovforslaget i § 2 synes at ville sikre Moderen i den nærmeste Tid før og efter Fødselen ved, at hun faar nogen Hjælp fra Faderen paa dette for hende saa vanskelige Tidspunkt, saa er jeg bange for, at denne Bestemmelse kun i ringe Grad vil komme Moderen til gode, thi det er jo saaledes, at vi have den Samfundsmoral herhjemme, at det betragtes som en stor Skam for en Kvinde at føde et Barn udenfor Ægteskab, og denne Skamfølelse vil hos de Kvinder, som føle det som en Skam, bevirke, at de neppe ville henvende sig i rette Tid for at faa Bidrag, de ville søge at skjule deres Stilling saa længe som muligt og ville saa muligvis staa aldeles hjælpeløse, naar Øjeblikket kommer og Fødselen ligger for. Jeg beklager derfor i høj Grad, at det ikke kunde lykkes at vinde Tilslutning til det Forslag, mine Partifæller i det andet Ting stillede, da Sagen var for der, om, at der skulde oprettes et tilstrækkeligt Antal Fødehjem, hvor disse Kvinder kunde søge hen, naar Fødselen kom. Jeg beklager det saa meget mere, som den højtærede Justitsminister jo i og for sig anerkendte, at det kunde være rigtigt